

Bratská láska nech je medzi nami...

Dobrodružný príbeh Robinsona Crusoa na pustom ostrove je veľmi pútavý a zaujímavý, keď ho čítame, ale nie je až tak dobrý, keby sme ho mali prežiť. Žiť sám na pustom ostrove môže byť niečo lákavé, ale normálny človek to dlho nevydrží, predsa sme len stvorení tak, aby sme žili spolu. Ale hoci spoločný život je pre nás lepší, má aj svoje nevýhody a najväčšou z nich je vedieť sa prispôbiť. Inými slovami povedané zaradiť sa spravodlivo do ľudskej spoločnosti a spĺňať si povinnosti, ktoré nám z tohto života vyplývajú, tešiť sa z dobra a práv, ktoré máme my, ale rešpektovať rovnako i práva toho kto je pri mne a vedľa mňa. A tu nastáva problém. Človek so svojou prirodzenosťou poznačenou prvotným hriechom, by chcel žiť tak ako by tu druhých nebolo, aby si mohol robiť tu, čo chce bez ohľadu na druhých, a keď druhí, tak potom, aby ho všetci rešpektovali a počúvali a aby bol akýmsi pánom medzi svojimi vlastnými. Skúsenosť nám o tom hovorí a vidíme to už aj na deťoch, že majú tento neblahý sklon. „Pán Juraj žil so svojou manželkou Annou desať rokov v bezdetnom manželstve. Po desiatich rokoch sa im narodil malý Jurajko. Rodičia sa samozrejme veľmi tešili tomuto vytúženému dieťaťu. Robili preňho všetko, čo si len zažiadali. Priniesli mu mačku, psa a dávali mu zo všetkého ochutnať. Pomaličky už začínal aj chodiť. A chodil kam, sa mu zachcelo. Raz sa vybral aj do pivnice. Keď ho teta, ktorá im pomáhala v domácnosti, odiaľ brala preč, kopal nohami a reval akoby ho z kože drali. „Buď ticho, v pivnici je tma“ – hovorila mu teta. Nič to nepomáhalo. Na jeho rev dobehla samozrejme mama: „Čo sa stalo?! Prečo plače?“ „Nič sa nestalo – hovorila teta – Jurajko chcel ísť do pivnice a nedovolila som mu to.“ „Nedovolila?!“ – čudovala sa mama. „Také slovo u nás nepoznáme... Môj zlatý. Chudáčik! Do pivnice chceš ísť. Ale áno, áno... Zažnite svetlo a choďte pred nami.“ A tak sa šlo do pivnice. No na schodoch si Jurajko zmyslel, že by sa mohol i vrátiť. Otočil sa a bral sa naspäť do izby. Mamička pekne za ním a teta ešte krajšie so svetlom pred ním. Keď začal rozprávať, každé jeho slovo sa bralo ako rozkaz. A viedli sa i takéto a veľmi tomuto podobné dialógy: „To nechcem jesť!“ „Nie? A čo chceš, miláčik?“ „Chcem z toho!“ „Z toho? Nech sa páči, zlatko moje.“ „Ani to nechcem! Chcem pečivo.“ „Pečivo? Jój, to veru nemáme. Ale zajtra upečieme výborný koláčik.“ „Ja chcem dnes!!!“ „Anka, choď kúpiť pečivo. Ale rýchlo, nech neplače.“

A tak ako to bolo pri stole, tak to bolo aj všade inde. Keď vyrástol, štyrikrát za pol roka menil byt. Mal jednu ženu, ktorú k smrti utrúpil. Rodičia zomreli a on žil sám ďaleko od ľudí, presnejšie, ľudia ďaleko od neho. V tomto prípade skutočne ako Robinson pri ktorom sa žiadna loď nepristavila.

Náš nebeský Otec, hoci je Boh a Pán, žije v tajomnej jednote so Synom – Ježišom Kristom a s Duchom Svätým. A nás ľudí stvoril na svoj obraz a chce, aby sme boli jedna rodina, ktorá sa zhromažďuje okolo svojho Otca. Aj v modlitbe, ktorú si praje, aby sme sa modlili, hovoríme hneď na začiatku „Otče náš“, nie iba môj a nie iba tvoj, ale náš. A nás detí je mnoho. Sme veľká rodina nebeského Otca. Sú medzi nami dobrí i zlí bratia, sväté i hriechne sestry – ale máme sa všetci radi. Zlých milujeme tým, že im odpúšťame, napomíname ich a privádzame ku sľachetnému životu, dobrých milujeme tým, že si ich uctievať a oslavujeme ich dobré činy. O chorých a slabých sa staráme so zvláštnou láskou. Tým, ktorým dal Otec na starosť naše časné i večné blaho, tým sa ochotne podriadujeme pre naše i spoločné dobro. Keď navštevujeme bratov a sestry roztrúsených po celom veľkom svete cítime, že sme rovnakí, že sme jedna rodina. Máme jedného Otca a všetci sa mu podobáme, túžime po šťastí a po láske, nemáme radi nepravosť, klam či sebeckto alebo pokrytectvo... Cítime a vieme spolu, čo je dobré a čo je zlé. Niekorym dal Otec do opatery väčšie majetky, aby ich užívali a dali užívať, ale my im nezavidíme, lebo veď všetko je Otcovo a teda všetko je naše. A vieme, Otec si veľmi praje, aby sme sa mali radi. Ale my, žiaľ musíme konštatovať, že s tou bratskou láskou to nie je tak, ako by to malo byť, že to nie je dobré. Prosme preto Otca o odpustenie a prosme za seba a prosme aj za druhých, veď sme jedno, sme jedna rodina... A ďakujeme mu, že sa neprestáva chovať ku nám ako Otec ani vtedy, keď my úplne zabúdame, že sme bratia a sestry – že sme jeho deti.

Okrem modlitby sa však tejto bratskej láske musíme učiť a namáhať sa o ňu a tiež učiť a privádzať k nej i deti, ktoré sú našou nádejou i našou budúcnosťou. Zlý svet nás vedie k sebecktu v neláske, dobrý Boh nám káže milovať a cítiť si bližného. Čo v nás zvíťazí? Sväté Písmo hovorí: „Kto skúpo seje, bude skúpo aj žať.“ Budme veľkodušní v láske a učme tejto láske i tých, ktorí sú nám zverení. Svet dnes nevie, čo je pravá bratská láska. Budme, my Božie deti svedkami tejto lásky. Pri každom stretnutí s človekom si pripomínajme, že som mu brat, sestra, a tak sa k nemu i chovajme.

Mário Orbán

Cirkev slávi Jánovo narodenie ako niečo sväté. Kým medzi svätými otcami niet ani jedného, ktorého narodenie by sme oslavovali, Jánovo narodenie slávime...

Ešte sa nenarodil, a už sa radostou zachvel v matkinom lone pri príchode svätej Márie. Už tam mal poslanie, skôr, ako sa narodil. Ukazuje sa, či bude predchodca, skôr, ako by ho on videl. Sú to božské veci a presahujú mieru ľudskej krehkosti. Napokon sa narodí, dostáva meno a rozväzuje sa otcov jazyk... Zachariáš mlčí a stráca hlas, až kým sa nenarodí Ján, Pánov predchodca, a vtedy sa mu hlas vracia. Čo iné znamená Zachariášovo mlčanie, ako tajomné proroctvo, pred Kristovým kázaním istým spôsobom skryté a uzavreté?...

Jazyk sa rozväzuje, lebo sa rodí hlas. Lebo keď už Ján zvestoval Pána, opýtali sa ho: „Kto si ty?“, on odpovedal: „Ja som hlas volajúceho na púšti.“ Ján bol hlas. Ale Pán bol „na počiatku Slovo.“ Ján bol hlasom v istý čas, Kristus je večným Slovom od počiatku.

Svätý Augustín

Kto je pre mňa Ježiš ?

Z času na čas sa dostaneme do situácie, keď musíme vyjadriť svoje zmýšľanie aj navonok, keď to, čo prežívame, si nemôžeme ponechať iba pre seba, ale musíme prejavíť svoj vlastný názor na udalosť, vec alebo osobu.

Tak je to aj s vierou. Nestačí Krista len poznať. Kresťan musí chcieť viac. V istej ankete „Čím je pre teba Kristus?“, tvoria odpovede obraz o vnútornom živote mnohých ľudí: On preniká celý môj život. Viem, že ma miluje. Vidím ho v každom človekovi. Naučil ma milovať. Kristus je vzorom človeka. Je priateľ. Je darcom pokoja. On je pre mňa všetkým. Je zmyslom môjho života. Nestačí, aby sme teoreticky správne odpovedali, skôr ide o to, ako prežívame svoj vzťah k osobe Ježiša Krista.

Raz prišiel k filozofovi Sokratovi otrok a povedal, že mu odovzdáva seba so všetkým, čo má. Nič za to nežiadal. Stojí pred nami Ježiš a pýta sa nás: „A vy ma za koho pokladáte“ (Lk 9, 20)? Odpovieme ako spomínaný otrok? Odpovieme ako ľudia v ankete? Akú dáme odpoveď?

Ježiš od nás nežiada nič nad naše sily, možnosti. stav či vek. Očakáva iba, aby sme sa vedeli zriecť svojho ja, a

to z presvedčenia viery a naplnení láskou. Pretože tam, kde bude naša láska, bude aj on. Kde bude pokoj, bude aj on.

Kde bude dobro, bude aj on. Kde bude človek, bude aj on. A kde bude kríž, aj tam bude on. Ježiš učí, že kde bude on, tam nebude ponižovania a pohrdania človekom. Uvedomujeme si, že náš život je Bibliou, ktorú číta svet okolo nás? Preto

nesmieme mať dve tváre svojej Viery: jednu pre kostol a svoje súkromie a druhú pre verejný či spoločenský život. Dnes si musíme uvedomiť pravdu, že kto si chce zachrániť život, musí ho stratiť. Sv. Ambrózovi sa pripisuje modlitba Ježiš, ty si všetko:

Keď túžim vyzdraviť zo svojich chorôb, ty si lekár.

Keď ma stravuje neznesiteľná horúčka, ty si čerstvý prameň.

Keď cítim výčitky svedomia, ty si odpustenie.

Keď volám o pomoc v ťažkostiach, ty si sila.

Keď mi smrť naháňa strach, ty si život.

Keď túžim po nebeskej vlasti, ty si cesta.

Keď ma obklopujú mrákavy a tma, ty si svetlo.

Keď mám smäd po istote, ty si pravda.

Keď mám hlad po ozajstnom pokrme, ty si chlieb života.

LUBOMÍR STANČEK

Slnko zapadá na západe

Slnko zapadá vo svete zmiatanom krízami, plnom nebezpečných hrozieb. Svet ľudí leží v chladnom dosahu neviditeľných síl. Západná civilizácia nechcela uveriť, že svetlo a teplo pre človeka a spoločnosť vyvierajú zo studnice lásky. Teraz verí vo všemohúcnosť vedy a techniky a vrhá sa z jednej krízy do druhej: krízy hospodárske, finančné, korupcia, teror, vojna.

Fantastický technický pokrok by mal človeka oslobodiť pre duševný rozvoj. Sloboda, aby sme žili zmysluplne. Sloboda, aby sme užívali pekné veci. Sloboda, aby sme boli šťastní šťastím, ktoré je zadarmo.

Teraz je tu toľko technických zázrakov, ale čo nám chýba, je radosť zo života. Zrak našich srdiec je slepý pred zázrakom života, pred tajomstvom ľudského bytia. Ľudia trpia hroznou chorobou: ich duša i srdce skameneli. Vlastnia všetko, a nič ich už neteší. Tam, kde chýba duša a srdce, je človek na smrť zmrzačený.

*Krajina, ktorá je v ľudskom svete
rozvinutá najslabšie,
tá najbiednejšia
štvrť v meste ľudí, je ľudské srdce.*

Phil Bosmans „Z lásky pre teba“

V piatok 29.júna je zbierka „Halier sv.Petra“

Sväté omše v 12. týždni cezročného obdobia

26.VI. utorok

18.00 + František Tibenský, manž.Františka a ich rodičia

27.VI. streda

18.00 za farníkov

29.VI. piatok sv. Petra a Pavla, apoštolov–prik.sviatok

7.00 na úmysel

18.00 +Peter a Ivan Hajko a ich rod. Imrich a Veronika

30.VI. sobota

16.00 sv.omša so sobášom

Marek Vrábel a Miroslava Mrvová

Upratovanie kostola č.d. 126- 150

1.VII. 13. nedeľa v cezročnom období

8.00 + Mária Feketeová, manž.Viktor a rodičia

9.15 + Ladislav Brečan a rodičia

Liturgický kalendár

25.VI. pondelok sv.Maxim, biskup, sv.Viliam, opát

26.VI. utorok sv.Ján a Pavol, mučeníci

27.VI. streda sv.Ladislav, sv.Cyril Alexandrijský, biskup, uč.Cirkvi

28.VI. štvrtok sv.Irenej, biskup, mučeník

29.VI. piatok sv.Peter a Pavol, apoštoli – prikázaný sviatok

30.VI. sobota Prví svätí mučeníci Cirkvi v Ríme

Ak sa jeho krv zakaždým, keď sa vylieva, vylieva na odpustenie hriechov, musím ju vždy prijímať, pretože mi vždy odpúšťa hriechy. Ja, ktorý hreším, musím stále užívať liek.

Sv. Ambróz

VŽDY ZNOVA

Všetci sme chorí pre svoje hriechy, všetci sme slepí, chromí a hluchí, bezmocní a slabí. Rozdiel je najmä v tom, ako veľmi si to každý z nás uvedomuje. Potrebujeme uzdravenie. Ale nie sme vydaní napospas silám, ktoré nás odvádzajú od Boha a bránia nám v živote s ním, nie sme opustení. Nie sme vydaní napospas prázdnote vnútornej osamelosti, ktorú môžeme niekedy pocítiť na dne svojho srdca; veď Ježiš spojil raz navždy svoj život s naším už pri svojom vtele. V Eucharistii, ktorá s tajomstvom vtelenia hlboko súvisí, sa hriešnikovi ponúka prijatie a odpustenie, blúdiacemu svetlo, padajúcemu sila na ďalšiu cestu, opustenému priateľstvo samého Božieho Syna a chorému uzdravenie.

Niekedy ľudia hovoria: „Ako mi môže Pán stále znovu odpúšťať hriechy, ktoré sa stále opakujú? Prečo prosiť o uzdravenie, keď už som toľkokrát prosil, a stále som chorý. Ako ma môže Pán prijať, keď som sa od neho toľkokrát vzdialil? Ale na rozdiel od nás Pán počíta s tým, že sme slabí a hriešni. Keby nám na odpustenie hriechov a na posvätenie stačil raz navždy krst, neustanovil by Pán sviatosť zmierenia a toľko rôznych spôsobov nášho posväcovania. Keby stačilo jedno sväté prijímanie, nemuseli by sme túto sviatosť prijímať stále znova. Náš život je stály zápas, v ktorom znova padáme a vstávame, hrešíme a je nám odpustené, sme hriechom zraňovaní a musíme byť stále znovu uzdravovaní.

Toto vždy znova nás mnohokrát ponížuje, lebo by sme chceli byť svätí a dokonali ľahko a rýchlo, alebo ešte radšej ako byť svätí byť „v pohode“, ako sa dnes hovorí. Neexistuje však zrelosť v instantnej podobe, ani ľudská ani duchovná: ľahko a rýchlo je na sklade len hriech a nezrelosť. Je zaujímavé, že nás natoľko neponížuje, že musíme denne jesť a piť, aby sme nezomreli. Pritom aj prirodzené jedlo a nápoj sú symboly našej závislosti od Pána života a smrti. Prečo sa teda nestáť radostne závislými aj od darov jeho lásky a odpustenia, uzdravenia a oslobodenia, ktoré môžeme denne prijímať? Alebo hádam túžime stať sa nezávislí od Boha?

P.Vojtech Kodet OCarm „O Eucharistii“

Azda najznámejšou dvojicou mien na svete je Peter a Pavol. Vieme, že obaja boli ohlasovateľmi evanjelia Ježiša Krista a obaja zomreli mučeníckou smrťou v Ríme v prvom storočí po Kristovi. Katolícka Cirkev si ich uctieva ako svätých apoštolov. Petra ako prvého pápeža a Pavla ako apoštola národov. O tom, kto boli svätý Peter a svätý Pavol, nám dost' obsažne hovorí Sväté písmo v Novom zákone. Ich život nám môže byť pomocou v našom vlastnom pozemskom putovaní s pohľadom upriameným na večnosť.

Z Evanjelí vieme, ako si Ježiš povolal dvanásť apoštolov. Nebol to masový nábor na pohodlný život či slávu. Skôr naopak. Niektoré chvíle povolání poznáme podrobne. Šimona - Petra a Ondreja povolal počas rybolovu, Jána a Jakuba Zebedejových, keď so svojim otcom opravovali siete na lodi, Matúša, keď sedel na mýtnici. Šavla, neskoršieho apoštola Pavla, oslovil pred bránami Damašku, keď prenasledoval kresťanov.. Naozaj veľmi rôznorodé situácie. To nám dokazuje, že Bohu neprekáža nijaká okolnosť, ba ani ľudská slabosť či životné omyly v tom, aby si povolával spolupracovníkov na budovanie Božieho kráľovstva. V živote každého z nás môžu byť tie najabsurdnejšie situácie, a predsa ich vo svetle viery nikdy nemáme považovať za stratene, bezcenné či zbytočné. Verme, že **Ježiš prechádza každý deň popri nás, aby nás znova a znova povolával na spoluprácu s ním pri šírení jeho lásky, spravodlivosti a pravdy vo svete, v ktorom žijeme.** Prvý pápež, svätý Peter, bol obyčajný rybár. Mal svoju rodinu a prácu. To bol jeho každodenný život. Nevieme nič o jeho vzdelaní, ale vieme veľa o jeho horlivosti nasledovať Krista, svojho učiteľa. Aj keď sa mu to nie vždy darilo. Vieme aj o jeho trojnásobnej zrade, a predsa ani to neprekážalo, aby mu Boží Syn zveril tú najzodpovednejšiu úlohu na zemi - starať sa o vieru celej Cirkvi.

Horlivým učeníkom bol aj Šavol. No v tejto horlivosti nevedomky ubližoval iným. Boh si ho našiel a usmernil jeho cestu viery k pravej láske k Bohu a bližným. Stal sa z neho neohrozený apoštol Pavol, ktorý precestoval na svoju dobu obrovské územia, aby ľuďom prinášal zvesť o pravom Spasiteľovi ľudského pokolenia. Stal sa šíriteľom pravej tolerancie, úcty k životu a kultúre rôznych národov a náboženstiev. Rešpektoval úlohu a zodpovednosť apoštola Petra, a predsa mu vedel aj protirečiť, keď cítil, že je to potrebné na zachovanie pravej kresťanskej slobody a uskutočňovania Kristovej náuky (list Gal 2. 1 - 21). Neporušil tým jednotu Cirkvi, ale prispel k jej upevneniu.

Rôznosť pováh, kultúrneho či iného dedičstva teda pre kresťanov nemôže byť prekážkou, aby vedeli spolupracovať na spoločnom diele Život svätých apoštolov Petra a Pavla je toho jasným dôkazom. Ak by

sme to preniesli do širších súvislostí, nemali by sme sa zastaviť len pri tých najužších spoločenských, ktorými sú naše rodiny, farnosti, diecézy. Súčasná Európa ba celý svet je dnes dejiskom, na ktoré nás Boh volá, aby sme naplnení jeho štýlom lásky, tolerancie, počúvania i súcitu prinášali ľuďom našich čias pravú a pevnú nádej, že sa oplatí žiť a usilovať sa o dobro, pravdu a lásku. **Ak dokážeme spájať svoje sily s ľuďmi dobrej vôle, ktorých nám Boh posielal do cesty každý deň, nebude táto výzva utópiou, ale radostnou cestou spolupráce s Božím plánom lásky,** ktorý má s ľudstvom! Toto dobrodružstvo nebude o nič menšie ani menej hodnotne, než bolo to, ktoré prežívali a ako pevný základ aj nám zanechali svätci Peter a Pavol, a ktorých oslavujeme spoločne ako príklad rôznosti i jednoty v Kristovej Cirkvi.

S. Lieskovský Blumentál

OVLÁDAŤ HNEV SA OPLATÍ Keď nám niekto ublíži, našou prirodzenou reakciou je protiútok. Samo-zrejme, takáto reakcia, aj keď ľudská, je takmer v každom prípade nesprávna, aj preto, že vyvoláva podobnú odozvu.

Dobrym príkladom je skúsenosť jedného maďarského emigranta, nazvime ho Jozef Kudar. Pred revolúciou v Maďarsku roku 1956 bol úspešným mladým právnikom. V uliciach Budapešti sa v tom roku spolu so svojimi priateľmi postavil proti sovietskym tankom, pretože veril, že jeho krajina sa oslobodí. Revolúcia bola však potlačená a on bol nútený utiecť.

Keď pricestoval do Spojených štátov, nemal peniaze ani prácu a nikoho tam nepoznal. Mal však dobré vzdelanie. Hovoril niekoľkými jazykmi, aj anglicky. Niekoľko mesiacov sa snažil nájsť si prácu vo svojom odbore. Pretože nepoznal americké zákony, všade ho zdvorilo odmietli.

Keďže jazyk ovládal dobre, aspoň si to myslel, pokúsil sa nájsť si prácu v istej obchodnej spoločnosti. Vlastníkovi tejto spoločnosti napísal list. O dva týždne neskôr dostal odpoveď. Okrem iného sa v liste hovorilo o tom, že aj keď potrebujú manažéra, nemôžu ho zamestnať, pretože nevie správne písať po anglicky. Jozef nečakal takúto odpoveď. Ovládla ho túžba pomstiť sa.

Hneval sa na všetko a na všetkých. Akým právom môže tento hrubý a arogantný muž tvrdiť, že nevie písať po anglicky! Ak je tu niekto nevzdelaný, tak je to určite on, pretože jeho list je samá gramatická chyba!

Jozef si sadol a za horúca napísal ostrú odpoveď. Keď list dopísal a opäť si ho prečítal, hnev začal ustupovať. Spomenul si na biblickú radu: „Krotká odpoveď odvracia prchnosť“ (Prísľ 15,1). Nie, nepošle tento list. Možno mal ten chlap pravdu. Angličtina nie je jeho materinský jazyk. Možno ju naozaj ešte musí študovať. Veď ten človek mu vlastne prejavil priazeň a pomohol mu, aby si uvedomil, že sa v nej naozaj potrebuje zdokonaľiť.

Kudar roztrhal list a napísal ešte jeden. Ospravedlnil sa za chyby, vysvetlil, odkiaľ a prečo utiekol do Ameriky, a poďakoval za pripomienku, že sa potrebuje zdokonaľiť v anglickom jazyku. O dva dni dostal telefonát, že ho pozývajú do New Yorku, aby s ním urobili pohovor. O týždeň už pracoval pre túto spoločnosť ako obchodný partner. O nejaký čas sa stal zástupcom prezidenta a vedúcim pracovníkom spoločnosti. Vďaka tomu, že si v rozhodujúcej chvíli, keď mal pokušenie pomstiť sa, zachoval chladnú hlavu, stal sa z neho úspešný muž.

Venuj pozornosť svojim nepriateľom, pretože prví objavia tvoje nedostatky.

Antisthenes

svätý Cyril Alexandrijský, biskup

27. jún

Sv. Cyril Alexandrijský, biskup, patriarcha, učiteľ Cirkvi

(* okolo roku 380 v Alexandrii, Egypt; † 27. júna 444 v Alexandrii, Egypt)

Od roku 412 do roku 444 hol patriarchom v Alexandrii. Bol významným cirkevným spisovateľom. V mnohých spisoch sa staval proti bludom arianizmu a nestoriánstvu. Zomrel 27. júna v Alexandrii.

Barometer pýchy

Umenie opravovať sa je ťažké umenie. Majstrom v ňom bol práve sv. Cyril.

Skôr, ako sa stal patriarchom Alexandrie, dopustil sa vážnej chyby. Z podnetu bývalého patriarchu Teofila zúčastnil sa r. 443 v Chalcedóne nechutného procesu, na ktorom 36 biskupov, prívržencov zlomyseľnej cisárovnej Eudoxie, vydalo vyhlásenie proti Jánovi Zlatoústemu, carihradskému patriarchovi. Neprávom ho obvinili z pýchy a buričstva. Zároveň ho zbavili hodnosti patriarchu a vydali na milosť i nemilosť Eudoxii. Tá ho ihneď poslala do vyhnanstva. Sv. Jána stál spomínaný proces život...

Keď sa Cyril, už ako patriarcha, bližšie dozvedel o prípade Jána Zlatoústeho, verejne vyznal, že sa dopustil veľkej chyby, a úctou sa snažil napraviť svoj omyl.

Pane, mýliť sa je ľudské, aj chyby robiť. Dôležité je však, aby som si dokázal chybu priznať a napraviť ju, ako sv. Cyril. Ochota opravovať sa, úprimne, bez urážky, je najlepším barometrom pýchy v duši človeka. Aj v mojej...

Ak neviem zničiť pripomienky, ak ich hneď vraciam aj s úrokmi, mám choré srdce. Treba ho hneď začať liečiť vedomým umenšovaním sa. Amen.

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku